

mulighederne udvides, men indflydelsen mindskes.

Skattelettelser til erhvervslivet betales dyrt, fordi det er langt vanskeligere at genvinde demokratisk kontrol med samfundsudviklingen, end det er at sætte den over styr.

Det er meningsløst at tale om et vidensamfund, når vi ikke bruger den viden, vi har, til at gøre det både rationelt og menneskeligt rigtige for freden i verden, for vores miljø, for vores sundhed og for vores børn.

Giver det mening at tale om et velfærdssamfund, når vi trods en hidtil uset rigdom og velstand ikke mener, vi har råd til bedre hjemmehjælp, bedre skoler, bedre mad eller større fokus på menneskelige og ikke kun økonomiske værdier? Jeg må konstatere: Den her regering er god til at brande sig selv som handlekraftig. Den har kastet os ud i en ulovlig krig. Bilka og A.P. Møller kan bygge, som de vil. Vi smider hundredvis af millioner efter H.C. Andersen-arrangementet og anlægger miljøbomber forklædt som svinefarme, ikke bare i Danmark, men også i udlandet. Det er bare nogle af de få ting, der har fået lov til at passere.

Det kræver sikkert en eventkultur som politisk strategi – brød og skuespil til folket, så bliver der ro på bagsmækken – men et bedre samfund med et sundere liv på stadig mere demokratiske vilkår får man ikke.

Det er sandsynligt, at forfatningstraktaten ikke bliver til noget efter afstemningerne i Holland og Frankrig og efter den britiske udmelding. Vi har derfor brug for at overveje, hvordan vi kommer videre med det europæiske samarbejde, som vi i SF er tilhængere af. Og uanset at jeg mener, at forfatningstraktaten var bedre end både sit rygte og det nuværende grundlag for EU, står det nu klart, at EU næppe får den forfatningstraktat, som er blevet stemt ned i Frankrig og Holland.

Kl. 16.20

Jeg stiller mig noget uforstående over for, at regeringen er så tavs, at den agerer så lidt. Jeg synes, at det med statsministerens eget udtryk er lidt slapt, at man ikke i højere grad bidrager med ideer i den her fase, hvor det er vigtigt at komme videre med det europæiske samarbejde for ikke at efterlade et indtryk, der kan betyde, at mange af de gode ting i det europæiske samarbejde går tabt.

Det er nu, at vi både i Danmark og resten af EU har mulighed for at sætte ord på, hvad vi vil

med Europa. Hvad gætter vi på, det er for et Europa, vi ønsker?

I SF er der en række temaer, som vi synes er helt centrale for det europæiske projekt. Det er vigtigt, at EU koncentrerer sin indsats om et mere socialt og et mere retfærdigt Europa, hvor ulighederne mindskes og sammenhængskraften styrkes, om et EU, hvor den folkelige demokratiske forankring betragtes som en naturlig forudsætning og ikke som en besværlig omvej.

Det er vigtigt, at globaliseringens udfordringer bliver håndteret gennem stærke arbejdsmarkedsmodeller og en behård satsning på uddannelse og forskning, og det er helt afgørende, at EU bliver en langt stærkere udenrigspolitisk aktør. EU-landene har både den demokratiske og den økonomiske tyngde til at sætte en anden international dagsorden end den, der dikteres fra Washington.

Jeg er klar over, at det så ikke bliver i denne regerings levetid. I den aktivistiske udenrigspolitik logik er det langt mere spektakulært at gå i krig end at bygge skoler og bore brønde. Jeg synes alligevel, at det ville være en naturlig tanke, når nu vi også får besøg af den amerikanske præsident, at prøve at gøre os sådan en lidt større forestilling om verdens gang.

Alene stigningen i USA's forsvarsudgifter fra 2003 til 2004 overstiger verdens samlede ulandsbistand. Alene stigningen fra et år til det næste overstiger verdens samlede ulandsbistand. På miljøområdet, på torturområdet, på landmine-spørgsmålet osv. står USA isoleret i forhold til den øvrige verden af vestlige demokratiske lande.

Det er mig ubegribeligt, at den danske regering er så uambitiøs i sit valg af allierede og så lidt principfast, når det gælder de store, principielle spørgsmål om klodens fremtid, om liv og død. Trods en voksende velstand og en bundsolid økonomi forvaltes rigdommen så uendelig fattigt – både internationalt og nationalt.

Jeg fik for nylig et brev fra en familie, to voksne og to børn. Kvinden har fået en fødselsdepression, manden har gennem flere år lidt af depressioner, og hvis ikke han får medicin, bliver han dårligere. Hans psykiater siger, at han sagtens kan få det godt igen, han skal bare tage sin medicin. Den har han ikke råd til at købe, fordi den her danske familie, som er lyshåret og blåøjet, har 2.800 kr. tilbage om måneden at leve for, når skat og husleje er betalt.

Det var regeringen ikke optaget af, da statsministeren holdt sin tale, og det var Dansk Fol-